

# Razbojnik in njegov krščenec.

(Bretonska legenda.)

(Poslovenil F. J.)

Na robu nekega velikega gozda je v davnih časih živel ubožen rokodelec. Bil je siromak, zato je težko prehranjeval svojo družino. Imel je že enajstero otrok, ki so bili še vsi majhni, pa je že pričakoval tudi dvanajstega sina. Skoro vsi prijatelji so že držali katerega od njegovih otrok pri krstu. Tako sedaj mož ni več vedel, kam bi se obrnil, da bi dobil dvanajstega botra.

Ko se mu je dvanajsti otrok rodil, se je siromašni rokodelec oblekel v praznjo obleko, vzel v róko palico, se prekrižal in krenil na pot. Napotil se je v mesto, da bi kakega meščana prosil za botra. Počasi in bojazljivo je koracal, ker si je mislil, da mu bodo meščani povsod pred nosom zaprli vrata.

Ko je tako hodil, je nenadoma srečal lepo oblečenega človeka, kakor ga še nikoli ni videl. Mislil je, ta mora biti pač od daleč.

»Kam, kam?« ga povpraša tujec.

»Grem, da poiščem za svojega najmlajšega sina krstnega botra,« odgovori rokodelec.

»Ali že imate kakega botra?«

»Da, že preveč jih imam, zato bom pa težko našel še koga za svojega dvanajstega sina.«

»Dobro je. Če vam je prav, bom pa jaz vašemu sinu krstni boter.«

»Večje dobrote si niti ne želim, dobri gospod,« odgovori rokodelec ves srečen.

»Vrnite se domov. Zjutraj navsezgodaj pa pridite s svojim detetom pred vašo cerkev, tam vas bom počakal.«

»Bog naj vam povrne vašo dobroto in naj vas blagoslovi, dobri gospod!«

Rokodelec se zadovoljen vrne domov. Ta gospod pa je bil poglavar razbojnikov, ki so se skrivali v tistem gozdu in prizadejali vsej okolici mnogo zla. Toda ubogi mož ga ni poznal.

»No, ali si našel krstnega botra?« ga vpraša doma žena.

»Kako ne,« odgovori mož, »na potu sem srečal nekega lepo oblečenega človeka, ki se mi je sam ponudil za botra.«

»Ali ga poznaš?«

»Ne, ne poznam ga.«

»Pa si sprejel njegovo ponudbo?« zastoka žena. »Morda je to hudoben človek ali pa celó kak razbojnik?«

»Tega ne verjamem. Prej bi véroval, da mi ga je sam Bog poslal.«

»Bog daj, da bi biló tako!« vzdihne žena.

Drugi dan se je mož odpravil z detetom v cerkev. Boter je že čakal na pokopališču blizu cerkvenih vrat. Dete so krstili in vse se je zgodilo v najlepšem redu. Ko so stopili iz cerkve, je dal boter rokodelcu polno pest zlatnikov. Rekel je, da bo čez mesec dni obiskal svojega krščenca. Nato je odšel po svojih potih.

Rokodelec je kupil v vasi belega kruha, mesa in vina. Tisti dan so pri rokodelcu napravili tako gostijo, kakršne že dolgo niso imeli.

Dete pa je čez osem dni umrlo in njegova dušica je zletela pred nebeška vrata. »Le stopi noter, mali angelček,« reče dušici sveti Peter.

»Nečem vstopiti,« odvrne dušica, »ako tudi moj krstni boter ne stopi z menoj v nebesa.«

»Kdo pa je tvoj krstni boter, mali angelček?«

Dete mu pove, kdo je boter.

»O, mali angelček,« reče sveti Peter, »tvoj boter je hudoben človek, poglavar razbojnikov, ki ne bo nikoli videl nebeškega kraljestva. Ti pa le stopi noter in nikar se nič ne boj!«

»Ne, brez botra nečem noter,« ponavlja dušica.

Sveti Peter je poklical ljubega Boga, da pride in vidi, kaj se godi pred nebeskimi vrati. Ljubi Bogec stopi tja in reče detetu:

»Le vstopi, moj mali angelček, le stopi v nebeško kraljestvo!«

»Ne bom vstopila,« reče dušica, »ako tudi moj boter ne gre z menoj.«

»Drago moje detece,« reče ljubi Bog, »saj ti ne veš, kdo je tvoj boter. Tvoj boter je zločinec, poglavar razbojnikov, ki je napravil na zemlji že mnogo zla. Za take ljudi je nebeško kraljestvo zaprto.«

»Jaz res ne vem, kaj je zagrešil moj boter. Toda držal me je pri krstu, da sem postalo kristjan in zato brez njega nečem v nebesa.«

»Dobro dete si,« reče Bog, »in zaradi tebe bom napravil nekaj, česar nisem še nikoli napravil. Vzemi tole kanglico, odnesi jo svojemu botru in mu reci, da bo prišel v nebesa, ako jo napolni z grenkimi solzami pokore. Našlo ga boš v gozdu spečega pod velikim drevesom.«

Dete je vzelo kanglico in se odpravilo k svojemu botru. Našlo ga je, kot je Bog povedal, spečega pod velikim drevesom v gozdu. Zbudi ga, pokaže mu kanglico in mu pove božjo zapoved.

Ko je razbojnik slišal, da mu bo vsemogočni in dobri Bog na krščeno prošnjo izkazal usmiljenje, so mu v potoku začele teči grenke solze pokore, da je bila kanglica v kratkem času polna. Od pokore in žalosti pa mu počí srce in razbojnik izdihne svojo dušo.

Njegova duša pa je z dušico njegovega krščenca zletela naravnost v nebesa. Tam ju je že čakal dobri Bog in ju sprejel v svoj raj.

*Janko Sicerl:*

## Naredil si bom smučke.

»Seveda si jih bom, kar sam, saj jih znam!« — »Jaz pa ne, jih že imam!« — »Moja slaba so stremena, so raztrgana jermena, lepih novih si želim, za Miklavža jih dobim.«

Tako in podobno si mislijo mladi smučarji. Mnogo pa je revčkov, ki se jih Miklavž ne bo spomnil. Žalostni bodo sanjarili, kako bi si preskrbeli v današnjih težkih časih skromno smučarsko opremo. Tem nadebudnim smučarjem bo priskočil na pomoč skrbni oče, starejši brat ali pa dobrosrčni stric, ki zna vse narediti. Usmilil se jih bo razumni obrtnik, ki jim bo za majhen denar opravil težja dela, zavedajoč se, da bodo ti mali smučarji, ko dorastejo, postali dobri njegovi odjemalci, podobno kakor pravi pesem »Mladi vojaki«: »Ko bomo pa kedaj dorasli, kupili bomo boljši les, ko bodo drugi krave pasli, mi bomo smučarji zares.«

Kako boš naredil smučí? Deska, ki si jo izbral za smučí, naj ne bo predolga; odžagaj jo tako, da ti ne preseže konca prstov iztegnjene roke. Lahko narediš tudi krajše smučí. Z njimi boš laže krmaril. Deska naj bo 20 cm široka in 3—4 cm debela. Struženo desko prežagaj po dolžini na polovico. Nato začni z obdelovanjem. Hrbtna ploskev